

Publicerad 2007-10-05 03:47 av Carlos Clandestino

Tarkovsky. Nietzsche. Gödel.

Ett år i Ivan D.'s liv, del 24 (liv och död, etc.)

19 februari

Sålunda lärde mig Nietzsche ingenting om sina tankar; men om tänkandet. Jag insåg att han hade lärt mig att tänka och när jag väl insett det så lade jag inte längre så stor kraft på vad hans tankar egentligen talade om, jag snuddade dom och betraktade på håll, men vad jag lade kraft på var att försöka; genom hans tankar och genom hur den ena tanken alltid verkade stå i strid med den andra, se hur Nietzsche satt och skrev. Hans skrivbord och hans anteckningar; bilden av ett slagfält och med vilken strid och i vilken hetta, i vilket inferno och med vilken känsla och prakt; hur han inför sina ord stod och höll sina predikningar likt en fältherre uppmanande sina soldater till blod, svett och tårar. Jag visste att sättet han höll pennan på blottade hans natur; skildrade hans tänkandeprocess; jag såg hur han satt med blicken stirrande mot den kala väggen, benen i kors och med sammanbiten min och krampaktiga händer satt och skrev ner sina ord tills arken blev skrynkliga och bläcket regnade; saliven och svetten! Jag satte mig likadant. Jag lärde mig att sitta på ett visst sätt. Jag lärde mig om tänkandet; inte om tankarna. Det lärde mig Nietzsche och för den lärdomen är jag honom evigt tacksam. Jag lärde mig att det är tänkandet som är det viktiga; att tankarna är en bonus för dom som tittar på och för tänkaren en nödvändig frukt som bekräftar för honom att han tänker. Jag lärde mig att konsten i sig är det viktiga och att konstverken bara är ett bihang; jag lärde mig att flytta över fokus från tankarna till tänkandet; från konstverken till konstnären! Jag lärde mig att sitta som Nietzsche satt. Det var vändpunkten i mitt tänkande, eller det var startpunkten på mitt tänkande. Jag lärde mig att tänka. Som en regissör först måste lära sig att hantera kameran och hur filmerna kommer därefter; hur kameran inte filmar regissörens drömmar men hur regissören lär sig, genom att handskas med kameran, att drömma genom linsen; så lärde jag mig först att handskas med tankarna och genom pennan betraktade jag sedan tankarna. Genom pennan levde jag ut mina drömmar.

20 februari

B. ifrågasatte mitt påstående om att man inte kan förtränga att man förtränger. Jag förklarade för honom, utan att för en sekund brusa upp mig, att jag såg förträngandet som sådant; vi gömmer ett lik i garderoben, detta är den sorg vi förtränger; vi tänker inte på liket i garderoben men är samtidigt så medvetna om att liket ligger där och att vi inte på något sätt vill komma till insikt med att det ligger där att vi samtidigt tänker på att aldrig öppna garderobsdörren. Det vill säga, ju större sorgen är; desto mer påminns vi om förträngelsen av den. För lika mycket som vi tänker på att inte tänka på liket i garderoben, lika mycket tänker vi på att inte öppna garderobsdörren. Vi har inte förträngt att vi förtränger; vi har inte glömt bort liket i garderoben; för hade vi gjort det så hade vi, utan att tänka oss för, öppnat garderobsdörren och återigen konfronterats med den sorg och förskräckelse som det innebär att plötsligt hitta ett lik i sin garderob. Ju hemskare saker vi gömmer i garderoben, desto mer skräckinjagande framstår garderobsdörren.

21 februari

D. kallade mig för en djup filosof. Det gladdde mig. Vi hade diskuterat konstant i flera timmar om människans sätt att leva sitt liv. Jag sade till honom att människan bygger meningen med sitt liv på att livet är oändligt och följdaktningen att om en människa inser att döden är död och endast död så kan hon inte heller, inte på något sätt, inte alls, anse sitt liv vara meningsfullt. Jag sa att meningen med livet måste vara någonting man förutsätter ska vara meningsfullt i all oändlighet och liknade hela situationen vid ett pusslande; en människa som pusslar ett pussel som hon vet att tio sekunder senare en stor sten kommer att landa på och förstöra bitarna hon just pusslat ihop, kan inte anse sitt pusslande vara meningsfullt. Pusslandet i sig kan inte vara meningsfullt om det inte leder till någonting meningsfullt; en människa som vet att stenen snart ska landa, men fortsätter att pussla ändå; pusslar endast av tidsfördriv, trots att hon inser att pusslandet är meningslöst. En människa som lever endast för att leva anser att hennes liv är meningslöst och hon ser levandet som ett tidsfördriv. Ett långsamt vandrande mot döden. Ett långsamt döende. Ett tidsfördriv är inte meningsfullt, kan inte vara meningsfullt. Meningen med livet måste därför vara större än livet. Man skulle kunna se det på ett annat sätt också, givetvis; att människans meningsfullhet är att dra sitt strå till stacken i den mänskliga evolutionen. Så kan det måhända vara; att på något sätt bevara arten, kanske är det den osynliga åtrå som lockar oss till fortsatt liv. Jag tror inte på att föra arten framåt. Jag tror att arten bevaras och anpassas till sin samtid. Men eftersom vi i folkmun säger att evolutionen går framåt, att evolutionen är en evolution; kan vi lika gärna att det är så. Det är en lek med ord. Arten går framåt därför att den bevaras och hålls intakt. Tiden går framåt och arten anpassar sig, så i viss mening går väl arten framåt. En människa som anser att döden är död och endast död kan inte på samma gång anse att någonting som i framtiden kommer att inträffa och som hon, eftersom hon anser att död är död och endast död, inte kommer att kunna vara en del av; inte kunna ta del av; hon kan inte anse att denna framtida händelse för henne är meningsfull. Vi kan bara tänka på framtiden som att vi själva är där; liksom vi inte ser solen men ser våra ögon tittande på solen. Vi kan inte se någonting som inte våra ögon ser. Vår mening är kanske framtidens övermänniska, Nietzsches övermänniska; men övermänniskan är för oss bara meningsfull därför att vi förutsätter att vi kan ta del av den; att vi kan vara där; att vi kan vara den! Vi förutsätter oändligt liv; eftersom övermänniskan inte heller kan dö ut, då meningen alltid och i alla fall måste vara oändlig; hade övermänniskan dött ut så hade all mänsklighet varit meningslös; precis som pusslandet. Övermänniskan är den människa som lever i oändlighet; övermänniskan är oändligheten; övermänniskan är den oändlighet vi förutsätter att vi kommer att ta del utav; övermänniskan är oss själva levande i oändlighet! Övermänniskan är det oändliga livet! Därför lever vi våra liv; därför uthärdar vi det lidande och den smärta som existensen dränker oss i och kväver oss under med sin blotta närvaro; därför uthärdar vi tålmodigt fångenskapen som insikten av denna närvaro medför! Därför kämpar vi för att överleva, inte för överlevnaden i sig; inte för kampen i sig; men för det oändliga livet vi förutsätter är värt all den smärta och allt det lidande i vars skuggor vi vandrar genom våra ändliga liv; som om vi förutsätter att våra liv är oändliga och syftet med varenda ett av våra steg är att ta oss till platsen där oändligheten tar vid.

22 februari

Konstverket är konstnären! Konstverket är konstnären sätt att uthärda sin vardag; slåss med sin rädsla; sin rädsla för framtiden; sin rädsla för apati; sin rädsla för livet. Det är ett slagsmål mot sitt andra jag; mot den andra jaget som fyller tiden då han inte målar! Den smärta som detta jag fyller hans kropp med! Det lidande av att vara en person som inte lever; utan dör. En person som inte verkar. En konstnär som inte målar. Han målar för att förtjäna sin titel som konstnär; för att befästa sin självbild som konstnär! Han målar därför att han betraktar sig själv som en konstnär; därför att han känner sig som en konstnär och därför att han, när han inte målar; känner sig som en konstnär som inte är en konstnär; en levande människa som inte lever; han anser sig leva ett liv endast döendes; han känner sig meningslös! Han målar för att inte känna sig meningslös; för att uppfylla sig själv; men för honom är konstverket inte det viktiga, utan målandet. Konstverket bekräftar endast för honom att han verkligen har målat, men det bekräftar inte för honom, det enda han vill ha bekräftat; att han målar! Att han målar nu! Att han just nu, inuti existensen, är en konstnär! Konstverket bekräftar för honom att han har varit en konstnär, men det är för honom irrelevant. Det enda som kan bekräfta för honom att han är en konstnär är målandet i sig, och han målar därför.

23 februari

Jag läste några raden, tittade ut genom fönstret. Läste några rader, tittade ut genom fönstret. Utanför vandrade folk förbi; stapplande, brådiskande. Jag läste om Nietzsche och Schopenhauer och med vilken kraft dom skrev ner sina ord kunde jag endast skönja; med samma kraft försökte jag hålla orden kvar på pappret när jag läste dom. Med samma kraft som vattnet omvandlar klippor till sand. Några rader i sänder, sen var jag tvungen att svalka blicken. Utanför vandrade folk förbi; stapplande, brådiskande. Mina händer brann, fingrarna suktade efter en penna att omfatta. Ett inre skrik fyllde mitt huvud; jag vill definiera övermänniskan! Jag ville definiera meningen med livet! Jag tittade på det vandrande folket och insåg hur övermänniskan måste komma att se ut. En människa som inte tänker; det är övermänniskan, därför att tänkandet får människor att lida. Insikten av att vara vid liv är lidandet. Övermänniskan är därför en människa som inte tänker; knappt därför en människa, men en varelse. En människa som inte kommit till insikt med att hon är vid liv, men lever ändå; en människa som inte betraktar tid; tänk bara hur, för en människa medveten om sin existens och medveten om tid, ett oändligt liv hade fallit in i långtråkighetens alla plågor. Jag tror att övermänniskan är det stadium som mänskligheten träder in i när hon utvecklat så många datorer och så många hjälpmedel för att tänka att hon inser att hon själv inte behöver tänka; jag tror att övermänniskan kommer att vara omringad av robotar som inte har några känslor men som i alla fall tänker. Jag tror att övermänniskan är den varelse som inser sin plats på jorden; som älskar robotar därför att det ingenting annat finns att älska; jag tror att övermänniskan är just insikten om att tänkandet inte längre spelar någon roll därför att tankarna har spelat ut sin roll. Övermänniskan är den människa som inte längre tänker. Jag tittade på folket som vandrade förbi utanför fönstret; stapplande, brådiskande. Jag tänkte på övermänniskan.

24 februari

I natt, bitande på naglarna. Försökt förstå Artaud. Han är fortfarande som ett svart skynke för mig; ett ansikte höljt i dimma; en vålnad; en skepnad. Ändå kan jag inte låta bli att fångas av hans ord och kanske fångas just därför; hans mystik. Likt en vålnad har den fördelen gentemot andra, mer konkreta objekt; liksom abstraktionernas överkastelse och idéernas oändlighet; man kan inte se att man inte ser dom och underkastas därför deras närvaro; slåss och brottas utan att ha någon att brottas emot; knyter nävarna och i sympati för nävarna och för att inte inför andra och sig själv blotta kampen som meningslös; riktar man slagen mot den enda man har att slå mot; det enda konkreta i ens närvaro; sig själv. Ett konkret objekt ser man att man inte ser. Ett abstrakt objekt ser man inte att man ser. Jag försöker förstå Artaud. Jag försöker förstå mig själv. Jag slåss men jag är inte slagskämpan. Jag slåss inte av självförakt, för jag är inte slagskämpan. Jag slåss för att slå mig fri. Jag slåss i självförsvaret. Jag slåss som mig själv; som om jag vore slagen; jag slåss av självbevaringsdrift. Jag slåss mot slagskämpan. Jag blir slagskämpan när jag slåss mot slagskämpan och jag slåss för att slå mig fri. Jag slåss för att jag är fri.

25 februari

Som korn av sand, så ser jag det. Ett sandkorn kan inte spegla sandhögen som sandhög, det kan endast sandhögen göra. I allt vi ser så ser vi spegelbilder av oss själva. Det är inga spegelbilder av oss själva; av hela vår person, men endast fragment av vilka vi är; liksom i stunden då vi tittar på sakerna vi ser är hela vår person; vi ser oss själv tittandes på någonting när vi tittar. Vi ser ögat som tittar i det vi tittar på. Vi kan inte med hela vår person betrakta oss själva; vi kan endast betrakta oss med någonting i taget. Vi kan endast betrakta oss som betraktare; men detta betraktande är inte hela vår person utan endast ett sandkorn i en sandhög; en pusselbit i ett pussel. Därför säger jag; det enda vi ser är spegelbilder av oss själva men vi kan inte se oss själva. Ett sandkorn är ingen sandhög. En sandhög är inget objekt i sig, men en samling av objekt; en samling av sandkorn. Vi lever inte som en sandhög! Vi lever som genom ett sandkorn i taget och för varje ögonblick är vi med hela vår existens det sandkornet. Vi tittar på en spegelbild och vi betraktar oss som det. Omgivningen betraktar oss inte som det och utöver den bild vi har av oss själva; tillfogas en annan bild, ett annat jag; omgivningens bild av oss. Omgivningen ser oss som en sandhög. Vi känner oss därför som en sandhög. Vi känner oss underlägsna oss själva; vi känner oss underlägsna våra känslor; vi känner att vi inte förtjänar den bild som omgivningen har bildat av oss; lika lite som sandkornet känner sig förtjänt av att betraktas som en sandhög. Sandhögen är känslorna, men vi kan inte betrakta oss betraktande som sandhögen. Vi är underlägsna våra känslor.

26 februari

Hur mitt liv fortskrider; hur jag vagnar från väggkant till väggkant; hur jag varje kväll i solnedgång andas in och säger till mig själv; måtte det här vara kvällen då du visar ditt riktiga jag; måtte det vara kvällen när dina händer dansar som älvor över arket; måtte det vara kvällen då orden droppar som honung ur min mun; och inte bara det; men måtte det också vara natten då tankarna klarnar och ställer sig på led; måtte det vara natten då min blick brinner och mina läppar skälver; måtte det vara natten då mitt hjärta bankar och blodet

forsar som vattenfall i mina ådror; måtte det vara natten då min hud knottas och spegeln blir ett porträtt av en mycket trött man; en levande man; en döende man; en man som i all sin utmattning lägger pennan på bordet; vilar pannan mot knogarna för att få den sömn; vankas in i det tillståndet; som han i hela sitt liv har sökt efter; att sluta ögonen utan att klandra sig själv för det! Att kunna sluta ögonen av medlidande för sig själv; att kunna sluta ögonen och somna; att för första gången kunna sova och känna sig förtjänt sin sömn; sina tunga andetag; sina drömmar; att första gången kunna sova levande; kunna sova ut; kunna sova alls! Att bli lämnad i fred; att få sova i tystnaden; att bli fri sina tankars brus; sina drömmars sorlande; sin fantasi och sitt pustande; liksom han känner att slaget är över; liksom han känner sig nöjd och belåten, inte för att ha segrat, men för att han inte blivit besegrad; liksom en antilop lägger sig utanför lejonens bo, väntar på lejonen och med sina djupa andetag och sitt lugna ansiktsuttryck berättar för lejonen; ni kan ta mig nu men ni kan aldrig besegra mig! Liksom han intalar sig själv att det var den största segern som hans liv kunde ge honom; liksom han med sin sömn och sin djupa andetag; med pannan vilande mot knogarna talar om för tankarna samma sak; liksom knogarna inte längre framstår som ett hot; som ett verktyg för överlevnad; som ett redskap att slå med; ett redskap för att döda, men skildrar, liksom mossan på en sten, med sin blotta närvaro och endast med närvaron i sig; ett långt och smärtsamt liv. Liksom han med pannan mot sina knogar har kommit till den punkt då han inser att det inte är värt att vända om; därför att det inte går att vända om; och i samma ögonblick insett, för är det i själva verket inte samma sak, att det inte heller är någon idé att fortsätta gå. Då han lutar pannan mot knogarna just därför; just därför att han lider med sig själv; därför att han i detta lidande känner med sig själv och hur han känner sig stolt; hur han inser för första gången och enda gången, för den sista gången och enda gången att han i alla fall försökt; att det var insikten av att varken kunna vända om eller fortsätta gå som han i hela sitt liv har letat efter; hur pannan vilande mot knogarna är en skildring av det; inte av nederlaget, det är inget nederlag, men en skildring över en mycket trött man, som i all sin utmattning känner sig nöjd och belåten därför att han insett, genom just utmattningen, att han kommit undan med livet i behåll. En man som lägger pannan vilande mot knogarna för sitt livs första sömn, enda sömn och sista sömn. En levande mans sista andetag. Det är den röda tråden. Det är vad mina ord har handlat om. Det är vad pennan har sökt efter och mina händer har försökt fånga; som om jag med mitt skrivande sökt vaska fram den kvällen; och inte har mitt liv varit ett vandrande mot livets slut utan ett ivrigt dragande i livets avgrund att komma hit; jag har bundit repet runt livets avgrund och jag har dragit livets avgrund emot mig; mina tankar för tunga och mina ord för många för mig att orka resa mig; jag har dragit och jag har dragit! Pennan har varit mitt rep! Jag har dragit livets avgrund emot mig och måtte det vara kvällen då jag faller däri, inte därför att jag sökte döden; men därför att jag sökte livet så till den grad och med sådan kraft att jag i mitt sökande förbrukade det; inte för att ville dö men för att det i till slut går upp för mig och blir alldeles för uppenbart; att jag inte längre har något val. Måtte det vara kvällen då jag vilar min panna mot knogarna och för första gången och enda gången i mitt liv känner mig förtjänt av min sömn.

27 februari

Det är sant att visa begår självmord därför att spegelbilden visar en satan. Men det är lika sant att andra begår självmord därför att spegelbilden visar en gud.

28 februari

Jag kan inte sitta ordentligt. Jag har hamnat i ett sex kvadrat stort rum. På golvet ligger en madrass som täcker nästan hela golvet. Vid sidan om står en garderob och framför den ligger alla mina kläder i en hög. Jag har inget sätt att sitta på och kan därför inte tänka klart. Jag lutar ryggen mot väggen men madrassen glider ifrån. Jag sätter mig på kläderna men ryggen värker. Jag kan inte tänka klart. I morgon måste jag vaknat tidigt för att söka jobb. Jag har inga pengar och vill inte jobba. Jag vill ha pengar och jag vill jobba ihop mina pengar. Jag vill känna mig förtjänt mina pengar, men ingen vill ge mig pengar. Jag måste ringa massa folk och berätta för dom vem jag är och varför jag vill jobba för dom. Jag vill inte jobba för dom och ljuger när jag säger att jag vill det; min röst blir svag och vacklar och samtalet avbryts. Jag är inte dålig på att ljuga. Jag är en mycket bra lögnare. Jag är en bra lögnare därför att jag har lärt mig tro på mina lögner; därför att jag anser dom vara sanna. Men jag kan inte ljuga inför mig själv. Jag kan inte uttala följande mening: '\jag läste er annons och är intresserad av att jobba för er'. Orden smakar för beskt i min mun. Jag grimaserar. Tungan försöker kasta ut orden eller svälja dom, men på alla sätt tillintetgöra dom. Tungan är jag och orden är min fiende. Tungan är läpparnas ledare och läpparna lyder sin tunga. Jag klandrar inte tungan. Tungan agerar i självförsvar och läpparna agerar i kärlek till tungan. Jag kan inte förstå varför jag ska behöva jobba för människor som inte lever. Jag tänker inte jobba för döda människor. Jag har inget val. Det är dom döda människorna som sitter inne med pengarna. Det är dom döda människorna som sitter inne med mina pengar. Dom vill att jag ska dö för dom. I morgon ska jag ringa ett nummer i en annons och jag ska säga: '\jag läste er annons och är intresserad av att jobba för er'. Jag ska dö för dom. Jag har inget val. Jag ska kläda ut orden. Jag ska lura tungan att fienderna är vänner. Jag ska inbilla mig själv att det är någonting annat jag säger. Jag ska tänka för mig själv att jag läser Rimbaud. Jag ska intala mig själv att det är så. Jag ska tala om för mig själv att för pengarna jag tjänar så ska jag köpa ett skrivbord och en stol att sitta på. Jag ska berätta om det för tungan och tungan kommer inte längre att se fienderna som fiender. Jag ska jobba dag och natt i några månader och när jag jobbat klart så ska jag sätta mig vid mitt skrivbord och låta pennan återföda mig. Jag ska se tillbaka på mig själv och dom två månaderna och jag ska skriva om vad jag ser. Jag ska säga förlåt till pennan och jag ska ursäkta mig; jag ska låta pennan förstå att jag jobbade därför att jag inte kunde sitta rätt, därför inte kunde tänka klart och därför fick för mig att slava inför döden. Jag skylla ifrån mig.

1 mars

Det ur mina trötta blickar orden en gång ska lysa klart! Det är till ljudet av mina tunga andetag som orden ska sväva fritt! Det är från utmattade hand och mina krampaktiga fingrar som ordens kraft ska lysa som klarast. Jag skriver för ordens skull. Men för att skildra deras skönhet och styrka måste jag skildra min utmattning och mina svagheter; min mänsklighet. Jag måste skriva om hur trött jag är och jag måste skriva om tröttheten på ett sådant sätt så att det inte råder några tvivel om huruvida jag verkligen var där. Jag måste trötta ut mig själv och på trötthetens avgrund ska jag skriva om ingenting annat än tröttheten. Jag ska skriva

om mina tunga andetag och jag ska skriva om mina trötta blickar. Jag ska andas tungt och utmattad ska jag betrakta vad tröttheten har gjort med mig. Jag ska greppa pennan med mina krampaktiga fingrar och jag ska skriva om allt det där på ett sätt som får folk att förstå; att jag inte skildrade mig själv; att jag inte mina ord var några spegelbilder; mina texter var några spegelbilder; eller just så, men att mina speglar var fönster ut mot fantasins oändliga vidder; där orden lekte fritt och vältrade sig i sina egna skönheter. Jag skrev för orden, men hur ska jag skriva det på ett sätt som får folk att förstå att det verkligen förhöll sig så? Orden i sig behöver inte vara kraftfulla, dom behöver endast vara mer kraftfulla än vad jag är när jag skriver dom. Det är i kontrasterna allting skapas och i kontrasten till mig, kommer orden att framstå som dom kraftfullaste av alla kraftfulla ord. Men hur, fortfarande, som utmattad skriva om mig själv som utmattad på ett kraftfullt sätt? Säger inte det sig själv att det är ett omöjligt projekt? En paradox! En poet är aldrig mer utmattad än kraften i hans ord. Jag är dömd till att misslyckas. Jag måste samla ihop vad som finns kvar och göra det bästa av saken. Jag måste skriva om mig själv som utmattad på ett utmattat sätt. Annars kommer ingen att tro på mina ord. Annars kommer inte att förstå vad jag pratar om. Det kommer dom inte att göra ändå. Ingen! Men åtminstone kan dom inbilla sig och jag ska låta dom inbilla sig; det är mitt sista och mitt enda hopp.

2 mars

Det är vad jag tror; att varje poet är hemsökt av en demon som skymmer deras spegelbild; att det är demonen som klär ut sig till poetens spegelbild och inte poeten som klär ut sig till demonen; att det är demonen som förser poeten med ord och tankar; och att varje poet skriver för att göra sig av med demonen. Jag tror att poeten svingar sin penna i självförsvaret; jag tror poeten svingar sin penna i självförakt; jag tror att poeten ser demonen som sitt andra jag och jag tror att han vill bli kvitt detta andra jag. Han skriver ner sina ord för att bli av med dom. Han ger vika. Han spelar död inför demonen. Han skriver inte sina ord som för att kämpa mot demonen; som för att blåsa upp sitt bröst och försöka skrämman bort demonen; utan som för att ge demonen allt han vill ha och hoppas att han blir nöjd och belåten nog för att dra därifrån. Poeten spelar död och naken därför att demonen ska se och inse att det ingenting finns mer att ta. '\Du kan dra nu, så dra; jag har ingenting mer att ge dig!\' skriker poeten till demonen.

3 mars

Vi söker efter nutiden. Vi söker att leva i presens. Det är vår drivkraft; det är vår vilja som håller oss vid liv; det är viljan till liv! Vi söker efter de tillstånden då vi är så upptagna med att leva att vi inte har tid att tänka på varken dåtid eller framtid. Men att leva i nutid är indirekt destruktivt; att inte tänka på dåtiden för att på ett sådant sätt göra sig beredd inför framtiden; det är ett högmod som alltid slutar med fall! Vi är av naturen destruktiva.

4 mars

Jag ser religion som ett förakt för livet. Jag ser att alla som anser livet vara meningsfullt som religiösa. Jag menar vidare att livets mening inte är att söka meningen; det är inte att sträva efter att uppfylla någon slags mening; men att förbruka livet! Att förbruka livet är det enda sättet på vilken människan kan sägas förtjäna sin existens. Hur förbrukar man livet? Man anser livet vara meningslöst och handlar därefter. Man handlar för sina handlingars skull och handlar inte för livets skull; det är handlingarna som är livet och det är genom våra handlingarna vi lever; att se livet som meningsfullt och därför, av rädsla för att vara meningslös, avstå från att handla; det är att förakta livet. Det är att inte leva livet och på inget sätt kan det sägas vara meningen med livet. Det är att bruka livet som om det var någonting man borde vara rädd om; någonting, likt en vas, man ska föra med sig in i döden; någonting som man i framtiden och efter sitt uteslöckande kan ha nytta utav; så säger jag det till er, en gång för alla; vi föddes inte för att invänta döden! Vi föddes för att leva och vi kan endast leva livet genom att ta del av det, i varje andetag, med varje steg; genom att förbruka det! Vi föddes för att leva! Varför skulle vi annars leva? Vad skulle det annars vara för mening med vår existens? Gud skapade oss inte till att stirra oss blinda på honom, gud har gått och gömt sig och det finns en anledning till det; det finns en orsak; därför att vi inte skulle stirra oss blinda på honom; därför att blindheten som drabbat oss i hans närvaro hade fått oss att inse att livet bara är en väntan på döden; en transportsträcka till paradiset; gud har inte låtit skapa oss för att vi ska vänta på att dö; livet är inte meningslöst för då hade vi inte levat det; men livets mening ligger inte i att söka efter gud eller att på något annat sätt anse våra liv vara meningsfulla; för livet är ingen väntan; livet är att leva och låta levandet i sig bli meningsfullt; därför talar jag om för er; spotta och svär, slåss och sup! Gud har inte gömt sig utan anledning.

5 mars

Tanken på att jag drömmer samma dröm varje natt. Det är inte så. Inte heller drömmer jag olika drömmar varje natt, men vad jag gör; jag träder in i drömvärlden och den är intakt. Den ser likadan ut varje natt. Jag står där och tittar på olika saker. Mina drömmar är vad jag betraktar i drömvärlden. Mitt liv är vad jag betraktar i vaket tillstånd. Se, det är inte två olika jag; det är ett jag i två olika världar.

6 mars

Tanken med att låta varje tanke bli ett alterego. Tanken på att varje tanke är ett alterego. Tanken på detta alterego. Tanken på tanken på detta alterego. Att inte tänka motstridigt; det gör vi inte. Vi tänker klart och alltid på en enda sak; det är inte tänkandet det är fel på men tankarna. Tänkandet tänker alltid klart. Tankarna aktualiserar tänkandet. Tankarna strider mot varandra men i tänkandet i sig finns inga motstridigheter. (Liksom en lampa som tänds.) Tänkandet är inte tankarna. Tänkandet är den tanke som för ögonblicket är aktualiserat. Tänkandet är inte motstridigt, men motsatsen. Det säger liksom sig självt att tänkandet är tänkandet; och därför inte motstridigt.

7 mars

Tanken på att utforska varje millimeter innanför paradoxen. Den paradox jag befinner mig i; min existens begränsning; mina tankars begränsningar; tanken på att innanför paradoxen utforska varje millimeter. Tanken på att paradoxen omgärdar mig liksom atmosfären omgärdar jorden. Jag kan se igenom paradox; men jag kan inte se vad det är. Jag kan se att det är någonting, men för mig framstår detta någonting som ett mörker; en oändlig rymd; en oändlighet; oändlig just därför att jag inte kan se någonting. Oändligheten är bara ett samlingsnamn för sakerna vi inte kan se, tänka på eller på annat sätt förnimma. Paradoxen är min enda relation med det oändliga. Jag vill fylla sfären innanför med så mycket eget blod och eget kött att det exploderar och må jag då transporteras, om än som köttstycken och likt ett regn av blod, in i oändlighetens mörka värld. Hur ser paradoxen ut? Att jag inte kan skildra tomheten; inte belysa mörkret; inte härma tystnaden. Därför skriker jag! Därför skriker jag! Där skriken tynat bort; tar oändligheten vid; där finns tystnaden.

8 mars

Kanske är detta tanken som kommer att förändra, för alltid min syn på människan, jag sökte dela upp själen i två delar och erinrade mig vad Einstein, Wittgenstein, Platon, Leibniz, Spinoza hade sagt; jag tror jag kom fram till någonting som åtminstone kan tjäna till en bas och utgångspunkt för framtida studier. Att den själ som enligt Leibniz och Einstein dansar till en osynlig ton; den själ som Schopenhauer snuddade vid när han sade att vi inte kan vilja vad vi vill; den själ som inte är viljan; det är vår existens! Det är vårt verkliga varande. Det är vår kropp svävandes i oändlighetens presens; den andra delen av vår själ; vår vilja, är vårt varandes skugga. Vår vilja jagar existensen; vi söker alla att leva i presens. Påstår jag med detta att vår vilja i själva verket inte existerar, eller existerar endast som en skugga; ett sken av vår existens? Ja, det gör jag. Vår vilja är relationen med vår existens; det är så nära existensen vi kan komma, men det är inte existensen. Det är endast en skugga av existensen och viljan existerar endast som en skugga! Likt Platons grottlukelse är vi alla kvar i grottorna och på väggen betraktar vi våra skuggor; vår vilja, och vi misstar denna vilja för att vara vår existens.

9 mars

På inget sätt kan jag förstå den kritik som Leibniz tes om att 'vi lever i den bästa av alla världar' har fått utstå. Inte nog med Voltaire, men även Schopenhauer. Misstar dom sig inte? Tror dom att Leibniz var så korkad? Nej, Leibniz menar inte, och det framgår tydligt, att vi lever i en perfekt värld, men att vi lever just i den mest perfekta världen, som gud bland naturlagar och övrigt material kunde vaska fram. Voltaire och Schopenhauer tolkar Leibniz för att ha sagt någonting objektivt, när allt han menar borde tolkas relativt. Det må vara sant att vi inte lever i en bra värld, men ändå; kanske den bästa möjliga. Kanske skapade gud en satan vid sin sida för oss att känna gudomlighet; kanske skapade han hat för oss att lära oss älska; smärta för oss att känna njutningar. Kanske räddade han från den apati som det innebär att inte kunna hata och därför

inte heller kunna älska; att inte kunna känna någonting och därför, likt zombies; vandra runt på jorden känslolösa, kyliga, apatiska. Det är vad Leibniz måste ha menat och ter sig, ju mer jag läser deras kritik, som att Voltaire och Schopenhauer inte förstod någonting av vad han sade.

10 mars

Vetenskapsmän söker efter människans minsta gemensamma nämnare som om dom letar efter ett sandkorn i en sandhög; dom kommer att hitta ett sandkorn och förklara för oss att sandkornet dom håller upp är människans minsta gemensamma nämnare. Vi kommer inte att förstå; för vi är inga sandkorn; vi är sandhögar! Människans minsta gemensamma nämnare är en sandhög; som i sig inte är ett objekt men en samling av objekt. Detta är vad alla människor har gemensamt; relationen mellan olika sandkorn och just relationen i sig; därför går det inte att hitta ett enda objekt, hålla upp det och säga; detta är människans minsta gemensamma nämnare. Vad skiljer till exempel människan från apor och hästar och bin? Är det förmågan att tänka; självinsikt; vad det än är och vad det än må vara; alla förslag som hittills kommit fram och som kommer att komma fram bygger på relationer i det mentala; så är självinsikten till exempel att kunna betrakta sig själv som betraktad i spegeln; liksom tänkandet bygger på en dubbelnatur i vårt medvetande; att betrakta sitt andra jag; se så, allt det mänskliga är relationer mellan olika objekt! Sandkornen var för sig delar vi med alla andra objekt! Även växter, även stenar; består av sandkorn.

11 mars

Vår själ dör inte! Det är vi som dör! Vi är inte vår själ; det är bara kläder vi lånat! Vi är sandhögar men sandhögen försvinner inte; det är vi som försvinner bort från den; vi dör och lämnar ett tomt skal, en hög av kläder efter oss. Vi har förbrukat alla sandkorn i sandhögen och hoppar vidare till ett annat sandkorn.

12 mars

Lycka, jag föraktar inte lyckliga människor. Men jag föraktar deras lycka. Jag tror inte att det är lycka; jag ser ingen lycka i det dom utstrålar; jag ser bara ett ansikte som ännu inte lidit och därför inte heller kan känna lycka. Jag kan inte förstå hur någon som någon gång lidit kan känna lycka och jag kan inte förstå hur någon som känner lycka någon gång kan ha lidit och därför kan veta vad lycka är. Jag ser inte lyckliga människor och gläds med dom; jag ser lyckliga människor och jag tycker synd om dom därför att dom inte har insett hur olyckliga dom i själva verket är; inte kommit i kontakt med sitt lidande; sitt verkliga jag; inte lärt sig känna sig själva. Jag ser inte lyckliga människor; jag ser bara tomma skal.

13 mars

Staden av rondeller, lyftkranar och kullersten. Staden där gatorna bär frukters namn och höghusen skymmer horisonten. Där skuggor dansar. Där timvisarna är frostiga och statyerna är till för att hållas om. Där konfetti regnar från himmelen och fontänerna sprutar champagne. Där fåglar sjunger opera och konstaplar dansar med banditer. Där små barn leker med stora barn. Där folk älskar utan att skämmas för sig. Här, där gatorna är döpta efter konungar och prinsessor. Här, där regnmolnen skymmer höghusen! Här, där skuggorna inte rör sig! Här, där klockornas timvisare är putsade! Här, där regndroppar haglar som missiler! Här, där statyerna stirrar för att döda! Här, där fontänerna sprutar blod! Här, där fåglarna skriker i falsett och folk blottar sig för främlingar! Här, där stora barn äter små barn och konstaplar spanar som gamar efter resterna som finns kvar! Här, där står jag och betraktar mitt liv som en svartmålad ängel på plats i helvetet. Inte är det ett helvete, ändå; för åtminstone ger det mig bränsle till drömmarna och är det inte så att där helvetet är som uppenbarast är drömmarna verkligast? Ligger inte helvetet och paradiset vägg i vägg?

14 mars

Folk tittar på mig, biter på läpparna, tittar bort. Folk tittar på mig, rynkar på pannan, tittar bort. Folk tittar på mig, spänner ögonen, tittar bort. Folk tittar på mig, vidgar näsborrarna, tittar bort. Folk tittar på mig, ler, tittar bort. Vad är det dom ser som inte jag ser? Vem är jag? Lika mycket är jag dom som tittar på mig, som jag är vad dom tittar på och långsamt har det gått upp för mig att dom tittar på mig, endast, därför att jag så innerligt tittar tillbaka; som om jag vill spegla mig i deras blickar; som om i deras blickar söker bekräftelse på att jag lever, på att jag verkligen lever.

15 mars

Ögonblicket när världen står framför en likt en djävul som ler sitt hånfulla flin; ögonblicket när man vet att nu är chansen här, det gyllene läget att förvalta all sin sorg och sitt utanförskap och sitt världsförakt och sitt självförakt till någonting konstruktivt; till en fördel; chansen att briljera; chansen att vinna över livet på sin sida igen; ögonblicket när man undviker djävulens djävulska blickar och fäster blicken mellan djävulens djävulska ögon; ögonblicket när man håller spjutet i sin hand och tänker, inte så mycket på döden i sig, som på dödandet; ögonblicket när man balanserar på livets avgrund; ögonblicket när man lever; när man dödar för att inte bli dödad; ögonblicket när spjutet glider ur handen och faller ner mot marken och djävulen förvandlas till en spegelbild.

16 mars

I svagheten som sådan finns ingen skönhet. Det är i styrkan som skönheten finns! Poeter må vara spröda, men inte svaga. Folk misstar sig. Det är med vilken kraft dom ikläder sig rollen som svaga; det är med vilken styrka och hängivelse dom spelar svaga; det är det som är skönheten! Det är deras obotliga och ohämmade förkärlek till svagheten som är deras skönhet. Det är med kraften dom tar sig an rollen som

svaga! Det är med eld som dom söker askan! Man måste vara stark för att spela svag! Man måste vara svag för att spela stark! Det är inte deras svaghet i sig men kärleken till svaghet som är skönheten. Kärleken är skönheten. Svaga människor har inga känslor; svaga människor är för svaga för att känna någonting alls. Dom drivs av instinkter. Jag ser på svaga poeter och jag tänker på dom; jag känner med dom; jag är dom; inte därför att jag är svag; inte för att vi på något sätt alls delar samma svaghet, men därför att vi delar samma kärlek.

17 mars

Jag är inte stark. Jag är inte smart. Jag har ingen känsla för ord. Jag kan inte skildra mina drömmar. Jag kan inte skriva om känslor. Men jag har mitt hjärta. Jag kan spruta blod. Jag kan dränka staden med mitt saliv. Jag förinta tiden med mina blickar. Jag kan välta statyer med mina fingrar. Jag kan få varje fågel i varje land att sjunga mitt namn. Jag har mitt hjärta.

18 mars

Idag hittade jag i innerfickan på min kappa några veckors gamla anteckningar på en skrynklig servett. Det stod: 'Om sorg och medlidande; hur vårt medlidande fungerar och vad som är skillnaden mellan medlidande och sorg.' Jag mindes tillbaka på tiden. Jag gick runt i stan och satt på kaféer och rökte cigaretter. Jag tänkte på vad J. och jag en gång hade pratat om; rädslan för litteraturen. Rädslan för att fångas upp av en bok och oförmågan att skilja sitt egna jag från författarens jag. Hesses 'Stäppvargen' är en sådan bok, det är liksom en manifestation för ensamheten; en utanförskapets bibel. Den romantiserar lidandet. Läser man den bara mycket noga så inser man hur boken söker ge läsaren sitt stöd i hans kamp mot världen. Den strävar emot det ansvar vi har som medlemmar i ett samhälle; det samhälle vi har gentemot varandra; att ta del i varandras sorger och glädje; att vara delaktiga! Den föraktar samhället. Den föraktar det flockbeteende som kallas samhälle. Den söker ge fog och argument starka nog för att kunna stå utanför samhället, och samtidigt, stå för det. En farlig bok. Jag kände mig som en stäppvarg och tänkte tillbaka på tiden då jag först kom i kontakt med den. Det var många år tidigare och jag var inte så bevandrad inom litteraturen. Jag läste varje ord med tårar i ögonen. Jag kände att jag hade hittat hem. Det var ensamhetens gemenskap, som till som måste sägas finnas. Det är ingen motsägelse. Det är litteratur. Jag kände mig som en stäppvarg och i några svävande handrörelser, en tänd cigarett och en klunk vin, fick jag för mig och blev övertygad om, att det enda meningsfulla jag skulle kunna uträtta i mitt liv var genom att agera som en stäppvarg; genom att inte agera alls; genom att söka lidandet och i lidandet hitta den kraft som egentligen bara finns hos människor som lider så mycket, lidit så länge, att deras varje andetag; deras varje steg; deras alla blickar; är ett sätt att frigöra sig på. Revolutionens kraft! Inte så mycket frigöra sig från livet eller döden; som att frigöra sig från överlevnaden i sig. Är det inte så, att vår konstruktiva kraft ligger inneboende i den destruktiva? Att vår strävan, vår kärlek, vår glädje, i själva verket är ett sätt att förakta, ett sätt att stå att lida på och är det inte så; att det enda meningsfulla vi ser i våra liv är såren på våra kroppar; blodet i våra fotsteg; att vi älskar endast genom att förakta gemensamma fiender; så till slut, mynnar kampen mot livet ut

i en kamp mot överlevnaden; i tystnaden och ensamheten. Liksom flykten undan från fiender i en värld utan fiender, i frånvaro av fiender, blir en flykt undan flykten i sig; för vad vi söker mest i våra liv; är fiender.

19 mars

Kanske är det inte i första hand så, att jag försöker definiera något odefinierbart, utan att jag försöker definiera mig själv definierandes det odefinierbara och att jag, därför; anser mig vara det odefinierbara; mina handlingar, mitt existerande jag. Kanske har jag så djupt rotat mig i det odefinierbara, med sådan ängslan sökt mig till dess revir; att jag nu anser mig vara vad jag försöker definiera; det odefinierbara. Kanske var det så nära jag kunde komma; att som odefinierbar definiera det odefinierbara; som liksom jag inte med mina ord söker att fånga någonting; hitta någonting; men i själva verket bygger jag med orden en spegel till att spegla vem jag är undrande vem jag är; och i slutändan, jag försöker hitta mig själv som jag är; jag försöker hitta mig själv inte hittande mig själv.

20 mars

Att leva i nuet är att inte tänka. För vad kan vi tänka på? Endast sakerna... tankarna för oss till platserna vi tänker på. Tankarna är ingenting i sig utan platsen för våra blickars mål. Nuet och framtiden är samma sak.

21 mars

Att leva eller berätta.

22 mars

Det paradoxala i att inte kunna härma tystnaden går igen i orden; så fort vi skriver ner ett ord försvinner betydelsen och i dess frånvaro träder en annan betydelse fram; författarens ängslan; författarens vilja att förmedla ordets betydelse; sin egna betydelse; men hur varje ord, han snart märker, endast skildrar hans ängslan; det betydelselösa; ordet som spelat ut sin roll och han själv som lägger ett värde i att spela ut sin egna roll.

23 mars

Vi kan inte se tiden; vi kan inte se rörelser; vi kan inte! Vi kan inte! Nuets relation med tiden ter sig allt mer uppenbar; att nuet inte är tid, utan något tidlöst, icke rymt i tiden; icke synbart på den tidslinje som vi kallar för tid; utan någonting oändligt, i vertikal linje. Det ser jag allt tydligare. I nuet är allt stillbilder; det är som

Zenons pil och Zenons sköldpadda! Är det verkligheten alla pratar om? Är det nuet? Verkligheten måste vara nuet! Men, och återigen, men! Varför ska vi alls söka efter nuet när vårt sökande i sig aktualiserar nuet? Varför ska vi springa över ån efter vatten? Att söka efter nuet är att söka efter någonting att söka! Varför söka efter sanning? Finns sanning? Vi söker, när vi söker efter sanning, inte efter sanningen i sig men efter den som uppfann sanningen; efter den som skapade den! Jag finner endast, när jag söker efter sanningen, ruttna och stinkande kopior av den, så jag söker inte längre! Jag har sökt och jag har endast hittat vidriga ting! Vem var det som uppfann sanningen och varför uppfann han sanningen? Vad skulle ett sådant svar skänka för lycka? Ingenting! Vi kan inte få reda på meningen med våra liv är; det hade gjort oss alla meningslösa! Vi kan inte se tiden! Vi är tiden och vi kan inte betrakta oss själva! Vi är hemlösa, borttappade och förlamade! Vi är försvarslösa varelser krypande runt i universum sökande efter någonting vi inte har någon aning om; därför sökande '\ingenting\'', det stora, oändliga '\intet\''; därför att inte heller detta '\intet\' har vi någon aning om!

24 mars

Tarkovskijs film Stalker. Jag vet inte vart jag ska börja. Det är för stort. Hur en konstnär kan skapa ett verk som blir större än han själv; hur han kan gå utanför sin kropp, sin själ, sin existens och göra någonting odödligt; hur en dödlig människa kan skapa någonting odödligt; för är det inte så, att idén om människan är oändlig medan människan själv är ändlig; är det genom idéerna vi kommer i kontakt med oändligheten? Vad pratade dom om i tunneln? Vetenskapsmannen, författaren och vägledaren? Dom pratade om idéer; dom pratade om det oändliga av allt det oändliga; idén om idén. Dom pratade om den mentala sfär vi alla lever våra liv i; men som vi på inget sätt kan greppa. Zonen är vår fantasi.

25 mars

Trauma över att ha blivit född. Trauma över allting. Trauma! Med huvudet sänkt och kroppen begravd i existentiella frågor reser jag huvudet över ytan endast för att se om jag verkligen lever.

26 mars

Men var det inte så, att även gud skapade universum likt sin spegelbild? Likt ett självporträtt! Att gud var endast gud när han skapade universum; när han skapade alla lagar; när målade sitt självporträtt; men att han nu, inte längre är gud utan någonting annat; och världen inte längre gudomlig; därför. Gud är inte längre gud, därför. Den vi tänker på när vi tänker på gud är det något som skapade universum. Skapandet av universum är för oss det gudomliga. När universum var skapat dog gud och ur hans lik föddes en orm. Se det så! Se det så!

27 mars

Vi pratade mycket igår. Vi drack många öl och vi pratade mycket. Röken låg som en dimma under taket. Folk satt på golvet och i soffor som dragits upp ur containrar. Cigaretterna fimpades och brände stora hål i mattorna. Jag tänkte, när jag satt där, att här satt den slagna generationen. Mina tankar var alldeles för hätska för att kunna få kontroll på så jag försökte inte ens. Jag vevade på armarna och jag pratade. Jag kände mig som den slagna generationens ledare. Jag kände mig som slagpåsen dom rikta sina slag mot. Jag blandade allt och försökte hitta en minsta gemensam nämnare i mina åsikter. Jag spottade. Kanske var det saliven som var den minsta gemensamma nämnaren. Kanske var det jag. Vi pratade om Kinas stöd till militärjuntan i Burma. Jag brydde mig inte. Jag brydde mig bara om dom som brydde sig för mycket och trodde att dom visste. Jag ifrågasatte dom och jag hånskrattade. Dom sade att Kina skulle stödja folket i Burma. Jag frågade: varför ska dom göra det när dom dödar sitt egna folk i deras kamp för frihet. Dom sade att dom skulle börja bojkotta Kina för att dom stödjer juntan i Burma. Jag frågade dom: varför började ni ens köpa kinesiska saker? En av killarna sa att jag verkade mystisk. Jag bad honom definiera vad en mystisk person var för något. Jag gav min egna definition på mystiken genom mina frågor; menar du att jag har integritet? Menar du att jag söker bekräftelse för min identitet? Att jag inte söker att vara en i mängden och därför framstår för dig som mystisk? Han svarade ja på alla frågor. Jag berättade för honom att han hade rätt, men också att, lika mystisk som jag framstod i hans ögon, lika mystisk framstår jag inför mig själv. Han sa att han ville bli mystisk som mig och jag berättade för honom att han var den minst mystiska person jag någonsin stött på.

28 mars

Idag; tagit mig ur mitt tvivel! Mitt existentiella grubblande! Idag; levande! Jag försöker sortera upp allting i svart och vitt, så att jag; när tiden är mogen, ska kunna pussla ihop mina ord. Tills dess; pussla! Tills dess; samla pusselbitar! Tills dess; vänta! Hur kommer natten se ut när jag slutligen får ihop mitt pussel? Hur kommer fåglarna att sjunga till mig? Marschmusik? Hur kommer råttorna att dansa och stjärnorna att applådera? Hur kommer vindarna viska mitt namn och orden att gråta? Hur jag kommer att smaka på deras tårar och med pennan, likt en fåra över torkade åkrar, rita ett streck för tårarna att komma fram! För mitt blod att forsa! Hur detta strecket kommer att bära mitt namn och hur jag från och med den stunden kommer att identifiera mig inte bara som mig själv; men som hela universum; som inte det ensamma lövet darrande på sin gren; men som trädet! - Delaktig i den existens vilka våra liv bara är som droppar i ett hav utav; delaktig i universum! Hur jag kommer att bära streckets namn och identifiera mig inte bara som mig själv; som inte en droppe i ett hav; men som havet! Delaktig i det pussel jag just pusslat. Tills vidare; samla pusselbitar!

29 mars

Att tiden är ändlig; den tanken går inte att tänka. I en oändlighet finns inte tid! Att våra liv är oändliga; den

tanken går inte att tänka. I oändligheten finns inget liv! Levande är endast sakerna som dör; vi tror på oändligt liv därför att vi inte kan förstå att tiden är ändlig och därför att vi inte kan se oss själva, som någonting annat än tid. Att existensen inte längre existerar; den tanken går inte att tänka. Vi tror på oändligt liv när allt vi kan föreställa oss är oändlig död. Vi kan inte föreställa oss att vi inte kan föreställa oss själva. Vi kan inte föreställa oss själva som döda. Vi vet inte och börjar tro på gud; inte för att det ter sig mer rimligt, men för att det är lättare så.

30 mars

Jag ser jordens skapelse likt skapandet av en tavla; jag ser gud som konstnären. Jag ser gud som första sju dagarna måla en tavla helt i vitt och på den åttonde dagen; en svart prick. Den svarta pricken blev tavlans motiv. Den vita färgen var inte ens en tavla; där fanns ingenting att se förutom det vita. Den svarta pricken var ormen som bad Adam att äta äpplet. Den svarta pricken var bara en prick ensamt guppande i det vita havet; den svarta pricken målade gud dit därför att han ville bevisa för sig själv att han verkligen hade målat något; den svarta pricken skulle belysa det vita; men hur gud efter det inte kunde släppa blicken från den svarta pricken; eftersom den svarta pricken var det enda som syntes; det enda som var någonting; tavlans motiv! Den svarta pricken är ondskan. Det vita är kärleken. Vi är så förblindade av kärleken att det enda vi ser är ondska; har ni tänkt på det? Att vi lever i den kärleksfullaste av alla världar; så kärleksfull att vi ser ondska som ondska! Att kärleken är så oändlig att vi inte kan greppa den; inte se; inte se någonting förutom ondskan därför att ondskan endast är en svart prick och därför att den svarta pricken i ett oändligt vitt hav är det enda som vi kan fästa blicken på; det enda vi har att titta på; universums motiv.

31 mars

Att censurera; ah! Att censurera är att framhäva det censurerade; är det inte så kristendomen funkar? Gudstron; bygger den inte på att inte veta? Kyrkan censurerar guds ansikte; därför att frånvaron är det enda som kan vara ständigt närvarande.

1 april

Viljan till liv är i själva verket orgasmen; viljan till liv är en vilja till att leva i nuet! Det är den instinkt vi delar med alla djur och alla levande varelser; viljan att leva i nuet. Att leva i nuet är att inte tänka; att tänka är att tänka på någonting och vi kan inte tänka på någonting som just i sekunden då vi tänker på det är tanken; vi kan inte tänka tanken på tanken; vi kan inte tänka tanken på tanken som vi just tänker på och som just när vi tänker på den inte är någonting annat än en tanke på en tanke på en tanke; liksom en författare som målar ett självporträtt inte kan porträttera sig själv ännu inte målade det självporträtt som han just börjar måla på; men hur självporträttet porträtterar konstnären endast i ögonblicket då han målar det sista penseldraget; så är det, se, så är det! Nej, så är det inte. Den färdiga tavlan skildrar en konstnär som målar.

Det leder in i en oändlig regress. Vi kan inte tänka på nuet; vi måste tänka på någonting annat och den enda kontakt vi kan ha med nuet är genom tanken; men vi måste tänka på någonting annat! Tankarna för oss bort från nuet, men är dom enda bekräftelser vi har på att vi verkligen existerar. Att inte tänka alls är att leva i nuet; men att inte tänka alls gör oss heller inte medvetna om att vi existerar. Att inte vara medveten om sin existens är att leva i nuet! Tänkandet är, liksom målandet är för konstnären, det som bekräftar för oss att vi existerar; att ha målat eller att ha tänkt kan inte för oss bekräfta någonting. Men liksom konstnären inte kan porträttera sig själv som målände; kan inte människan tänka på tanken; inte tänka på nuet; inte tänka att hon tänker. Igen, att leva i nuet är att inte tänka; att betrakta oändligheten är att blunda! Vi kan inte se ögat som ser någonting; vi kan inte! Vi kan inte! Tillbaka till det föregående; det är viljan till liv! Att leva är att leva i nuet och vara medveten om det! Viljan till liv är därför orgasmen! Det är den minsta gemensamma nämnaren för alla levande varelser; och anledningen till att vi parar oss. Det är en av naturens största frågor som jag här svarar på. Sitter ni ner? Anledningen till att vi parar oss är inte för njutningen i sig; anledningen till att djur parar sig är inte för njutningen i sig; det är inte för att djuren vet att det är det enda sättet för dom att föröka sig på; dom vet ingenting sånt; dom är djur! - Det är inte njutningen som är det primära; njutningen är endast sekundär; det är för att djuren strävar efter att leva i nuet och därför att orgasmen är det enda som får dom, oss, att glömma bort alla tankar; förtränga alla tankar; det enda som får oss att inte tänka; och därför, när vi får orgasm, lever vi i nuet. Jag anser mig veta detta därför att jag har undersökt människors liv; människan är ett djur; alla människor söker inte orgasm; varför? Därför att människan har lärt sig att hitta nuet genom andra, konstlade, former! Droger är ett sätt för dom att leva i nuet; att stänga av hjärnan; det är en befrielse! Vi söker befria oss från tankarna! Nu, till en annan sak; konstnärer! Konstnären befriar sig från sina tankar genom att skildra dom. Konstnären ser sig inte som ett djur utan som en människa. Konstnären ser alla människor som inte ser sig som människor som djur. Konstnären vet att kampen för livet; för att existera i nuet; för att existera; är det som alla levande varelser har gemensamt. Konstnären vet om att han lever men söker utöver det, för att kunna betrakta sig som en högre stående varelse än djuren, en bekräftelse, inte bara på att han lever, utan också på att han är något utöver det, att han står över alla andra levande varelser. Han driver kampen för livet, det vill säga, kampen mot döden, ett steg längre. Men vad ska han istället söka att kämpa emot? Han kämpar mot överlevnaden! Det är den kamp som skiljer konstnärer åt från djuren! Det är den renaste och ädlaste av alla kamper! Han kämpar inte bara mot döden, men också mot livet! Han kämpar inte mot döden allena därför att kampen mot döden är en djurisk kamp; en primitiv kamp. Han kämpar mot överlevnaden; mot att leva sitt liv som alla andra; han kämpar mot sig själv som djur och anser just kampen mot sig själv vara bekräftelsen på att han inte är ett djur utan en konstnär; han ser på djuren och han ser på människorna och han säger till sig själv; vad som skiljer mig från dom är inte så mycket kämpandet, för det har vi alla gemensamt; kampen är överlevnaden; men vad som skiljer mig från djuren och människorna är självföraktet! Konstnären tillåter sig själv inte att älska sig själv på något sätt, men kan inte komma undan att han visst älskar sig själv; att han älskar självföraktet! Konstnären lider av att inte passa in; men ändå är det bekräftelsen på att han inte passar in som skänker honom mest välbehag; för, säger han till själv, jag är trots allt inget djur och ingen människa. Han gör lidandet till sin bästa vän! Han föraktar dom som inte föraktar sig själv; han gör världsföraktet till en spegelbild; han gör spegeln till ett fönster; han njuter av att lida och lider av att inte njuta! För honom är lidandet bekräftelsen på att han är konstnär; och tankarna bekräftelsen på att han existerar. Han lider med tankarna; han gråter sig själv till sömns; han lider, i alla former och på alla sätt; av att existera. Han lider

med existensen och han tycker synd om sig själv, inte så mycket därför att han existerar som för att han lider av att existera.

2 april

Vilket underbart uppvaknandet. Morgonen, hur jag återfick liv; hur dagen kom till mig likt solskenet om gryningen, ridande på havets vågor från horisonten, lämnande glimrande silver i sina fotspår.

3 april

Älskling, varför skulle jag låta dig gå? Älskling, har du insett att jag älskar dig? Att jag är fast i din famn? Att jag ser dig i allt som rör sig; att du är rörelsen och att jag rör mig för att bli som dig? Att jag inte längre är jag? Att jag är en del av dig och att spegelbilden speglar dig? Ditt vackra leende och din mjuka röst! Att jag är fast i dig? Igen, en storm av känslor har gripit tag i mig. Jag försöker att inte tänka på dig. Jag kan inte. Jag kan inte förstå. Jag kan inte låta bli att tänka på dig. Du har tagit fast mig. Jag är din, oavsett du vill det eller inte.

4 april

Jag kan ingenting. Jag är inte bra till någonting. Jag försöker jobba men det är inget jobb över. Jag försöker sjunga men det är ingen som lyssnar. Jag skriver och orden lyder mig. Jag skriver och orden skriver mig. Jag tittar på spegeln och vad jag ser där; liksom Törnrosa såg när hon öppnade sin sovrumsdörr - hur orden har sytt en balklänning till mig! Dom gör mig vackra. Orden gör mig vackra. Jag läser orden. Jag slår mig på bröstet. Jag går ut på stan. Jag söker jobb. Jag tittar på folk ungefär som att jag inte förstår varför dom inte ligger ner och kysser mig; varför dom inte gråter i min närhet; förblindas av min skönhet. Nej, ingenting. Det finns inga jobb över. Ingen behöver en sån som mig. Jag drar mig tillbaka. Jag går hem igen. Jag tittar mig i spegeln och jag känner mig ful. Jag känner mig ful därför att folket på stan har fått mig att känna mig ful. Jag skriver och jag känner mig vacker.

5 april

Är nuet och framtiden samma sak?

6 april

Natten är sen och jag tror mig ha förstått Zenons paradox. Jag tror mig känna den. Jag har kommit närmare

dess kärna. Jag tror inte på Aristoteles lösning på paradoxen. Jag tror inte alls på den. Jag ser det inte som att han förklarar någonting men endast sminkar om den. Ingen ska sminka den. Ingen ska förneka den. Ingen ska gömma den bakom smink, därför att den inte är sminkad. Det är paradoxens storhet. Att den är simpel och intuitiv. Ingen ska komma och med ett komplicerat svar, därför att den handlar om det enkla. Det är i sig inte en paradox. Den blottar bara det paradoxala i verkligheten. Vi fattar inte att det kan förhålla sig så. Jag har fattat att vi inte kan fatta och därför kommit närmare paradoxens kärna. Jag tror att paradoxen talar sanning. Jag tror på paradoxen. Jag tror att om Achilles skulle starta sitt hundrameterslopp om så bara en halv meter bakom sköldpaddan så skulle han inte hinna ifatt. Jag tror att om vi tänker det på det sättet att han aldrig kommer att göra det så kommer han heller aldrig att göra det. Jag tror på tanken och reflektionens makt. Jag tror inte på tiden. Jag tror att tiden går långsammare ju mer man tänker på den. Jag tror att dagarna går långsammare ju mer vi reflekterar. Jag tror att om vi tänker på paradoxen så mycket, liksom vi i varje andetag reflekterar över våra liv och vår existens, så kommer ingen av oss att hinna ifatt sköldpaddan.

7 april

Dom sa massa saker. Dom pratade hela tiden. Dom pratade om sina liv. Jag förstod inte vad dom pratade om. Jag märkte knappt att dom alls pratade. Jag gick med huvudet sänkt och blicken svärmande av andra tankar. Jag ville prata om Zenons paradox. Det var det enda jag kunde tänka på. Jag sparkade stenar framför mig. Jag försökte förstå huruvida dom rörde sig eller inte. Till slut började dom prata om litteratur. För några sekunder lyckades jag dra fokus från paradoxen och göra en lista över den bästa litteraturen. Dom gjorde sina egna listor. Det var Kafka och Nietzsche. Sen lade dom in Nabokov och Orwell och Wilde. Jag kunde inte förstå. Jag kände att min kärlek till litteraturen var större än deras. Min eld, mitt liv. Jag sparkade på stenar igen. Jag försökte förstå.

8 april

Det är ett och vi fattar inte det. Vi har en existens. En tid. Vi är oändliga. Vår existens ligger inte i våra kroppar utan i vårt undermedvetna; universums själ.

9 april

Sådan relation har jag för närvarande till mitt skrivande. Jag har det som en ursäkt för att inte göra någonting; jag har det som en ursäkt för att ramla gatorna fram. Mitt skrivande; liksom ett väntande på ingenting att komma. Jag springer så fort jag kan och jag ramlar. Jag tänker inte mer på det. Jag är stark, på så sätt är jag stark; därför att jag låter mig inte nedslås. Jag tittar på min sår. Jag räknar dom. Jag skriver en text om mina sår. Jag skildrar mina sår i ord. Jag doppar pennan i blodet och jag skriver. Jag skriver. Jag springer så fort jag kan och jag ramlar för att ha någonting att skriva om; blod att skriva med; sår att skildra.

10 april

Senaste dagarna inte skrivit någonting. Inte haft någonting att fästa drömmarna på. Inte haft någonting. Ingenting har hänt. Jag drömmer inte längre. Jag sover inte längre och jag vaknar inte längre. Allting är i ett tillstånd någonstans mittemellan, svävandes. Kött och blod? När ska människor förstå att vår existens är inte oss själva; utan att vi förhåller oss till varandra som löven på ett träd; stammen är existensen; trädet; det må vara vad som helst. Det må vara gud eller oändligheten; men vår existens, alla var för sig, är inte mer meningsfull än att när vi dör tar någon annan vår plats. Jag sover inte längre och jag vaknar inte längre. Jag säger inte hej då till människor. Jag säger inte hallå till människor. Jag går inte och jag stannar inte kvar. Jag vankar av och ann.

11 april

Att tänkandet är lidande. Att tänkandet föds ur insikten om ens egna existens och att denna insikt är lidandet; man undrar vad man gör här men man har inget svar. Det är vad tänkandet går ut på. Att inte veta är lidandet och vi kan endast tänka på vad vi inte vet.

12 april

Vi kan inte se rörelser; vi lever endast i ett nu, i ett ögonblick och det vi där är stillbilder; betraktaren hos oss märker inte rörelser för betraktaren betraktar inte tid. Det är den betraktade som märker rörelser; hon kan inte betrakta stillbilder, inte betrakta nuet. Nuet och tiden är varandras motsatser.

13 april

Nu har jag kraft; just i den här sekunden har jag kraft. Jag känner hur världen står framför mig och jag känner hur jag slår världen på käften! Jag känner hur jag skapar mening; hur jag slukas upp av allt som händer; hur jag lever i nuet! Jag vet att världen kommer att slå tillbaka; men jag tänker inte på det. Jag offerar mitt liv för ett ögonblicks existens i nuet! Jag skulle offra mitt liv nu! Jag skulle offra mitt liv här! Jag skulle offra mitt liv för att se näsblodet droppa ur världens näsa; om det så bara var för en sekund, en enda droppe; jag hade dött nöjd. Jag hade dött med flaggan i topp. Är det inte allt jag strävar efter? Att få dö med flaggan i topp?

14 april

J

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carlos Clandestino med Poeter.se id #8057 innehar upphovsrätten